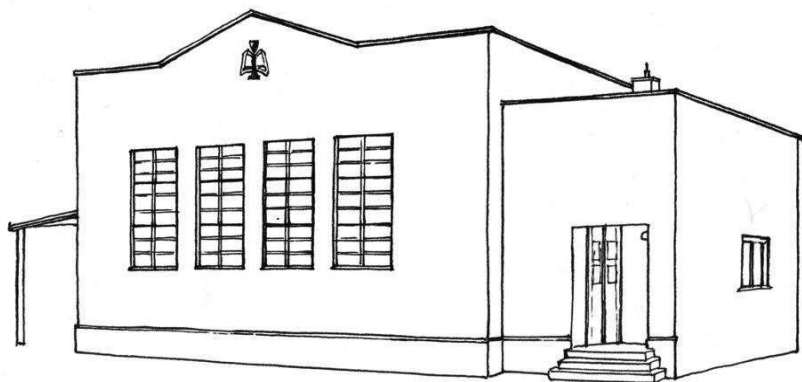

6/2013

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
 Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
 email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
 kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, farář
 seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
 kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
 email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
 kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, farář
 kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovičích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
 email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
 kazatel: Štěpán Hájek, farář
 kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
 email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
 kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková
 kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
 email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
 ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
 AKADEMIE
 BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

[http:// www.eabrno.cz](http://www.eabrno.cz)
 ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2013 (XV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. * | * | * | * | *
 Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

ÚVODNÍK

Milí čtenáři Setkávání,

přemýšlela jsem, o čem napsat úvodník do červnového čísla - červen se ničím pozoruhodným nevyznačuje, nejsou v něm žádné církevní svátky, že je to poslední měsíc školního roku, je důležité jen pro školáky a studenty, a o výročí popravy 27 českých pánů na Staroměstském náměstí nebo podobných pochmurných událostech se mi psát nechce.

Potom mě napadlo - o čem mluvíme s někým, koho neznáme natolik dobře, abychom mohli mluvit o svých radostech a smutcích, ale máme pocit, že bychom něco říct měli, aby se mlčení nepříjemně neprotahovalo (nebo, což se mi občas stane, víme, že toho člověka odněkud známe, ale za nic na světě si nemůžeme vzpomenout, odkud)? No samozřejmě o počasí. Jak řekl francouzský spisovatel Jules Romains, kdyby se občas počasí nezměnilo, polovina lidstva by neměla o čem povídat.

V poslední době se počasí stará o to, aby bylo o čem povídat - konec března připomínal leden, zatímco konec dubna červenec, a nad celkovým trendem si lámou hlavu i klimatologové. Zatímco někteří varují před globálním oteplováním a zelení spasitelé světa svolávají celosvětové kongresy, kde se snaží najít způsoby, jak omezit vypouštění kysličníku uhličitého do ovzduší, ať to stojí, co to stojí, objevují se názory, že kysličník uhličitý působí v zemské atmosféře jako ochlazovač a že nás čeká během deseti let malá doba ledová - všechno je samozřejmě vědecky podložené.

Geolog Václav Cílek nedávno v rozhlasu použil termín global weirding, tedy jakési globální "zpodivnění", podivné chování klimatu. Některé extrémní klimatické jevy z poslední doby jsou podle něj příznakem klimatických změn, které mají přírodní základ a jsou pravděpodobně lidmi urychlené. „A je to něco, v čemž už žijeme a budeme žít nadále. Ale může to mít velké dopady, protože například v posledních pěti nebo sedmi letech se pozastavuje produkce potravin právě následkem rozkolísaného klimatu. Jsou to zejména horká léta,“ vysvětlil.

Tak co si z toho vybrat? My starší máme ještě v paměti, jak se nám vtoukalo do hlavy, že poručíme větru dešti, budou se obracet toky řek, na pouštích se bude pěstovat bavlna a obilí, a brzo bude ráj na zemi. Všichni víme, kam toto velikášství vedlo, jaké nenapravitelné škody byly napáchány a jak ten ráj na zemi dopadl. Tak to končí, když si lidé myslí, že mají všechno pod kontrolou a nikdo na ně nemá. My naštěstí víme, že nejsme vydáni na pospas světu kolem nás a že poslední slovo nade vším má a bude mít dobrotivý Bůh, který pečuje o své stvoření, a tedy i o nás. A v lásce k nám šel až do krajnosti, když za nás obětoval svého jediného Syna a našeho Pána Ježíše Krista. V tom je naše naděje v tomto zmateném a nejistém světě, kterému tak často nerozumíme.

Hana Dvořáková

Kostelní Vydří 2013

Jsme tři. Jdeme s batohem na zádech z Dačic do Vydří, kolem nás fičí ledový vítr, v našich hlavách víří všelijaké otázky. Jaké to bude? Koho tam potkám? Vyřeším to, co si přináším? Zvládnu to? Nebudou mě potřebovat doma? Co má pro mě letos Pán připravené? Nevíme, a přece to leží před námi jako ty rozlehlé budovy karmelitánského kláštera na kopečku - cíl naší cesty.

Na příjmu nás vítá bratr Michael s širokým úsměvem a přátelským gestem nás posílá vzhůru (pojdte k vodám...). Šlapeme po starých schodech do nového podkroví, kde máme každá svůj pokojíček. Potkáváme další účastníky, ženy, muže, mladé i ty starší. Jsme vděční, že nám byla dána ta milost na pár dní vypadnout ze svých zvyků, úkolů, od lidí a všeho toho běžného šrumce, a stát se tichými hosty tohoto bezpečného místa. Díky, Pane.

Najednou mám čas - podivuhodná zkušenost - a čtu nedělní Hesla: „Já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ Ex 15,26. Má zvědavost ještě roste. Co mě asi chce Pán tentokrát naučit? Vždycky má připraveno něco jiného, něco, co potřebuji, a přece mě to nenapadne ani hledat. Těším se. Víím, že na Pána je spoleh.

Večer, vstup do exercicií, vstup do silencia (ticha). Naši doprovázející - husitská farářka Ivana Noble a Dáša Křížková - nás zvou, abychom vstoupili do duchovních cvičení jako celý člověk a zůstali sami se svým Pánem. Nejde o to mnoho vědět, ale zakoušet, ochutnávat věci vnitřně. Reformovat to, co je v nás deformováno. Už je pozdě a jsem unavená, ale užívám si tu výsadu mlčení. Nemusím mluvit, nemusím řešit vše kolem sebe. Mohu se ztišit a učit se být k dispozici svému Pánu. Svě tiché kolegy vnímat jinak než přes slova, jemněji, citlivěji, a tak s nimi tvořit pozorné společenství beze slov.

Ráno je tu úvodní neodbytná otázka: „Co chceš, abych ti učinil?“ L 18,41. Chtěla bych leccos, ale cosi ve mně nejvíc touží prostě být Jemu samému

blízko... v Jeho blízkosti se může stát mnoho. Do mých otázek zní i výrok zkušeného duchovního doprovázejícího: „Já nemám, co moc bych vám vysvětloval. Ježíš sám vám všechno vysvětlí, jen s Ním chvíli pobýt.“ Ono zůstávání s Ježíšem v situacích, které On prožívá - i v těch, kterým nerozumím, jsou těžké, nemohu s nimi nic udělat - provází celý tichý týden.

Nabídnutý program je docela hutný. Třikrát denně se scházíme ve starodávné jídelně ke společnému jídlu. Posloucháme hudbu a beze slov si projevujeme drobné pozornosti, často velmi úsměvné. Užíváme si společenství, blízkost, podporu v mlčení. Ráno a navečer probíhá v kapli společná modlitba se čtením žalmů podle breviáře. Po snídani a obědě dostáváme impulsy pro své meditace (jedna skupina prochází 1. týden Ignaciánských exercicií, druhá skupina 3. týden). Jako když vám dají buzolu a vysvětlí, jak se s ní zachází - několik poznámek k textu, pár doporučení pro vlastní meditaci, a pak: dál běž sám. Vlastní zhruba hodinové meditace si každý zařazuje do programu sám. Místa pro tato ztišení jsou velmi různá. V klášteře jsou k dispozici dvě kaple, každý má svůj pokoj, je možné jít i do kostela či na procházku do okolí, jak kdo zrovna potřebuje. V blízkosti je i křížová cesta s malým hřbitůvkem.

Večer se po celém programu sejdeme v kapli na bohoslužbu s vysluhováním večere Páně. Někdy se mi zdálo, že na toto večerní setkání už nemám sílu, ale pak jsem pochopila, že je to posila, povzbuzení a mimořádná možnost setkání s naším Pánem zase jiným způsobem. Tak jak se během dne setkáváme skrze doprovázení Ježíše na místech, kde pobýval, a s lidmi, které potkával, tak se Jej nyní přímo hmatatelně dotýkáme při přijímání chleba a vína. Společenství, dary, vzájemné posloužení a slova „krev Kristova - amen“, „tělo Kristovo - amen“. A pak ticho. Lidé zůstávají po skončení bohoslužby sedět v lavicích a prostě jsou přítomni s živým Pánem. (To i mně stojí za to odložit spánek.) I do tohoto tajemství jsme pozváni mimořádně citlivě, přirozeně a s hlubokým vnitřním pochopením vedenou liturgií sestry Ivany. Pak se i my, kteří nejsme na částečně zpívanou liturgii s odpovídáním zvyklí, rádi přidáme, aktivně zapojíme. Avšak i toto setkání, stejně jako další, zůstává pozváním, nabídkou. Nejsme tu povinně ani proti své vůli. Často jsme slyšeli slova svobodné nabídky: „Bude-li to pro vás dobré, zůstaňte v tom a čerpejte z toho užitek...“

Tiché časy s Pánem jsou hlavním důvodem naší cesty sem i tím nejcennějším, co si odvážíme. Poskládala se z nich mozaika malých i velkých objevů, zážitků, obrazů. Tu je několik z nich k nahlédnutí.

„...a šel za ním.“ - Ježíš směřuje do Jeruzaléma, potkává spoustu lidí, každý po Něm něco chce, nikdo nechápe, kam Ježíš vyhlíží, nač se připravuje, a přece jdou s Ním. Stojí za to jít stejným směrem jako Ježíš.

nevypočitatelný Ježíš - Lazar umírá a Marta pro Něj posílá, Marie se možná modlí - a On nejde. Přichází pozdě - zklamání, zloba, nepochopení. A On má přece cestu dál!

lahvička s balzámem - žena vystihla potřebu chvíle, nepromeškala čas Boží blízkosti (skoro jí závidím). Ale i já přece smím otevřít to, co si dobře střežím, a nabídnout to Jemu.

očistění chrámu - jaké vnitřní prostory potřebuji vyčistit? Co mě odvádí, co stojí proti modlitbě? Pane, Ty jsi Pán i nad těmito místy. Děkuji.

„...a přece na své rovnosti nelpěl,“ - učím se dávat k dispozici Bohu. Svůj čas, své zvyky, své obvyklé pohledy na lidi, sebe, minulost, budoucnost. Jsem obracena novým směrem, mohu se stávat tím, kým mě Pán zamýšlel. Nemám řešení situací, které přijdou, ale mohu se učit dávat Bohu prostor pro Jeho jednání v této přítomné chvíli.

poslední večere - Ježíš zná své učedníky, a přece velice touží jíst s nimi velikonočního beránka. Jestliže On touží po společenství obyčejných lidí se spoustou chyb, i mně stojí za to do tohoto společenství (vlastního sboru) investovat.

setkání s mlčícím Bohem - sedím, čekám, dávám se k dispozici, ale nic neslyším, nic nového neobjevuji. Je i nyní mým Pánem? Ano.

Ježíšův hrob, kameny - věci, se kterými se vláčím, tíží mě. Už vím, kam s nimi. Složit u Ježíšova hrobu to, co nevede k životu. Pokud to tam nenechám, budu mít možná chuť ty kameny po někom hodit...

„...nekřičí, hlas nepozvedá,“ Iz 42,2 - přemýšlím nad malým rozhodnutím, které si chci odvézt domů. Kéž by ta Izajášova slova platila i o mně...

Připomíná se mi situace s vynesením sáčku s odpadky. Měla jsem báječný pocit, když jsem jej mrskla do popelnice a do koše dala nový. I ve mně se hromadí mírně zapáchající cosi, co si zaslouží být vyhozeno. Může mým rozhodnutím pro cestu zpět být pravidelné vynášení mých odpadků do bezedné díry u kříže, kde to skončí a už se v tom nikdo nebude rýpat? Pán má dostatek nových sáčků. Díky!

Během celého týdne jsem nalézala drobné pozornosti od Pána. Něco jsem potřebovala a nemohla jsem si to sama zařídit. Po nějaké době jsem zjistila, že řešení je na dosah mé ruky (či dokonce v mé kapse), ale já to dlouho neviděla. Pán mi to připravil dřív, než jsem to hledala, než jsem po tom toužila. Čekal, až dozraju. Díky!

Změnila jsem se za ten týden? Určitě jsem prožila něco, co mi nikdo nevezme (jako Marie u Ježíšových nohou). Ohmatala jsem si směr, který je dobrý a ke kterému se mohu vracet, až se zase zamotám ve svém světě. Setkala jsem se s milosrdným Pánem, ke kterému se těším. Věřím, že to stálo za to. Děkuji všem, kteří mi tento čas umožnili: Honzovi, dětem, babičce a svému Pánu, který mě sem pozval. Díky vám.

Hesla JB v den odjezdu: „Ať vás Bůh pokoje uschopní ke konání všeho dobrého, abyste plnili jeho vůli. Kristovou mocí ať ve vás tvoří všechno, co se mu líbí.“ (Žd 13,21). Amen.

Iva Oukropcová

Výchova láskou

To byl název sborového večera s přednáškou významné pedagožky PhDr. Jiřiny Prekopové, který se konal 14. května ve sborovém sálu na Opletalově ulici. Ten přímo „praskal ve švech“, protože se ho zúčastnilo odhadem víc než 100 lidí. (Bylo hezké, že někteří mladí otcové ve snaze umožnit svým partnerkám nerušený poslech dali svou židli k dispozici později příchozím a

pohoupávali v náručích „na stojáka“ batolátka v předzáří.) Přednášející zaujala všechny přítomné svým neformálním projevem plným entusiasmem a otevřeností. Pro větší názornost si neváhala někdy přizvat pomocníky i z řad účastníků a na nich demonstrovat postoje a doteky při různých typech komunikace. Z jejího dvouhodinového projevu, při němž jsme se i několikrát nad jejími formulacemi srdečně zasmáli, připomenu několik hlavních poznatků:

Pro vznik emočně vyváženého rodinného prostředí je důležitá schopnost vcítování se do druhého jedince - tzv. empatie. Tu zakouší dítě skrze mateřskou bezpodmínečnou lásku a přijetí velmi intenzivně od prvního okamžiku po narození do tří i více let. Je základem důvěry v sebe sama i ve své okolí. Dítě se rozvíjí na základě emoční konfrontace a té v naší uspěchané době není dostatek. V ohrožení jsou pak samotné atributy lidskosti, jako je upřímný pohled z očí do očí, odpuštění, smíření a přátelské objetí, vzájemná komunikace mezi členy rodiny, alespoň jednou denně při společném jídle u stolu, kde každý má své stálé místo. Děti musí vidět dobrý příklad v komunikaci svých rodičů a také cítit, že jejich výchovné požadavky jsou jednotné. Paní doktorka použila výraz: Pro záchranu lidskosti je třeba cílevědomě posílit lásku, aby její působení bylo nadřazeno odlidšťování v důsledku nezadržitelného technického rozvoje. Jak tuto ideu převést do praxe se rozhodla s týmem dalších odborníků. Už několik let dochází k proškolení dalších lektorů. Ti formou několikadenních kursů se učí vlídné komunikaci a dobrým strategiím při výchově dětí i v partnerských vztazích - zejména v oblasti usmířování a zvládání negace až agrese. O přednášky, semináře i literaturu je velký zájem i v dalších zemích Evropy, v poslední době též hojně v Rusku a v Jižní Americe. Sama paní doktorka se i ve svých 84 letech dosud podílí na jejich průběhu. O co se vlastně usiluje? O prevenci nedostatku komunikace, odcizení a posléze rozpadu rodin, a to obnovou „starých dobrých pořádků“, které však platí jak pro děti, tak i pro rodiče! Na přednášce jsme mohli získat tištěný text s názvem: Desatero růstu lásky v rodině. (Projeví-li čtenáři těchto řádků zájem, mohl by být text v plném znění otištěn v některém z dalších čísel Setkávání.) Ve svém projevu kladla dr. Prekopová též velký důraz na smíření s vlastními, a možno-li též s partnerovými rodiči. Děje se tak ve třech fázích: 1. rozkrýt, co nám rodiče

dali a naopak čím nám ubližovali; 2. prozkoumat, co je ovlivnilo a formovalo v jejich dětství; 3. smíření a přijetí pocitu: „odpouštím svým rodičům chyby ve výchově.“ Ve svém „desateru“ to Dr. Jiřina Prekopová vyjádřila takto: *Miluj nebo přinejmenším cti své rodiče, i když ti ubližovali a chyby na tobě spáchané nenapravili. Podaří se ti to, podíváš-li se na krize v jejich dětství - ne z hlediska dítěte, ale dospělého. Tak se ti také povede být sám opravdu dospělý. Měj neustále na mysli, že největší potřebou, smyslem a štěstím každého člověka je láska. Miluj sám sebe přes všechny slabosti a chyby.*

Po přednášce byl prostor na dotazy a ten využilo několik rodičů uvedením konkrétních problémů ze svých rodin. Závěrečný spontánní potlesk vyjádřil uspokojení posluchačů z celkového průběhu večera. Možná že někomu zní v uších ještě pozměněný popěvek písničky „Bejvávalo“ na paní doktorkou navržený text: „Bude zase, bude zase dobře, konflikty zdoláme, když se objímáme, bude zase, bude zase dobře.“

Můj závěr: Optimismus paní doktorky byl přímo „nakažlivý“. Jak často je však rodičovská souhra nemožná v důsledku „porouchané“ osobnosti jednoho z partnerů. Ten pak není schopen citově „dobíjet“ svůj protějšek, způsobí jeho životní zklamání, smutek a vyprahlost. Kde nalézt jiný zdroj pokoje, lásky a radosti, z níž by bylo možno čerpat i pro výchovu dětí? Jak úžasný je v takovéto situaci dar křesťanské víry, možnosti komunikace s Bohem a vymodlený pocit: „Bůh mě miluje, přijímá mě, dal mě spoustu nezasloužených darů, kterými i já mohu dál sloužit. Dělam, co mohu, co nemohu, svěřím Pánu Bohu“.

Jana Slámová

Ohlasy posluchačů přednášky:

"Líbil se mi osobitý, neformální a opravdový přístup paní doktorky. Naprosto mě dostala svou vitální energií a schopností láskyplně pomoci vyjádřit dítěti jeho pocity."

"Paní doktorka má díky své praxi v zásobě krásné příklady ze života, zná mnoho lidských osudů a dokáže se dotknout citlivých míst v každé rodině. Od prvního okamžiku mi byla blízká a cítila jsem se v sále v její přítomnosti dobře."

"Oslovilo mě, jak paní Jiřinka líčila i své útrapy s nadváhou v pozdním věku a tzv. "záchranným kruhem svých tukových polštářů". Doslova řekla, že to na sobě nenávidí. A pak její věta: "Já se chci mít ráda, taková jaká jsem!" Mě naprosto dostala. Nic na sobě neodsuzovat, prostě naučit se to zvládat a vyjít s tím, jací jsme. Mít se i přesto bezpodmínečně rádi a milovat takovou láskou i druhé!"

"Beru si z večera poselství, že každý děláme chyby. Nemáme se za ně ještě trýznit, ale zkoušet to s bližními a Boží pomocí dál a pokud možno lépe se naučit vycházet sami se sebou a svým okolím. Komunikovat z očí do očí, z okna duše do duše druhého! Krotit svůj temperament, ale nenechat se zastrašit neúspěchy ve vztazích. Všechno překrývá Bůh a jeho láska."

Odkazy na webové stránky: <http://www.prekopova-pevneobjeti.cz>

Zájezd na jižní Moravu

Na sobotu 20. dubna připravili manželé Olga a Radek Markovi pro starší členy sborů Brno I a Brno II zájezd do Lednice a Břeclavi. Ráno počasí vypadalo všelijak, ale nakonec se vyčáslilo a prožili jsme pěkný den. Jako vždy Markovi zájezd připravili pečlivě, s ohledem na věk účastníků nebyl program příliš náročný, ale dověděli jsme se a viděli jsme hodně nového a jako obvykle jsme poznali jeden z našich sborů, tentokrát sbor v Břeclavi.

První zastávkou byla Lednice, kde si mohli účastníci vybrat buď návštěvu zámku, nebo procházku v parku. Pak následoval hlavní bod programu, město Břeclav, kde jsme navštívili nejprve synagogu. Synagoga byla postavena v roce 1868, po 2. světové válce byla využívána jako skladiště a v letech 1997 - 1999 prošla celkovou rekonstrukcí. Nyní je využívána ke kulturně-společenským účelům. Vyslechli jsme výklad o historii synagogy i osudech židovského obyvatelstva, který byl vyčerpávající v obou smyslech tohoto slova, a prohlédli jsme si stálou expozici v horním patře synagogy. Pak jsme se přesunuli do břeclavského sboru, kde nás očekával místní farář Jan Zámečník s manželkou a několika členy sboru. Čekal nás výklad o historii sboru, prohlídka sborových prostor a v neposlední řadě bohaté občerstvení. Potom jsme za doprovodu jednoho místního člena sboru prošli městem, kde je také co obdivovat. Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili na místním židovském hřbitově, kde se dochovalo asi 300 náhrobků; nejstarší z nich pocházejí z roku 1713. V 80. letech 20. století byl zpusťošný hřbitov určen k likvidaci a podstatná část náhrobků byla odvezena. V letech 1991-1993 nechalo město Břeclav provést parkovou úpravu areálu a dochované staré náhrobky nově osadit. Hřbitov je kulturní památkou České republiky.

To byla poslední zastávka, pak jsme odjeli zpět do Brna. Jsme vděční manželům Markovým za jejich čas a energii, kterou těmto zájezdům věnují.

Hana Dvořáková

Poklepání základního kamene v Nosislavi

V neděli 21. 4. 2013 se v nosislavském Husově domě konalo slavnostní položení základního kamene k nově budovanému chráněnému bydlení. To bude určeno seniorům a lidem se zdravotním postižením ve věku nad 40 let.

Samotný základní kámen představuje pískovcový blok s vyrytými letopočty 1783 a 2013. Rok 1783 symbolizuje počátky evangelického společenství v Nosislavi, rok 2013 pak počátky budování nosislavské Diakonie.

Již od 14 hodin se v místě konání akce začali scházet příznivci a podporovatelé projektu chráněného bydlení v Nosislavi, kterých nakonec včetně autobusů z Prahy a Miroslavi dorazilo více než 300. Slavnost byla zahájena v 15 hodin, kdy se pozvaní hosté shromáždili u kamene, jenž byl uložen v bezprostřední blízkosti místa určeného ke stavbě chráněného bydlení. Slavností provázal nosislavský farář Ondřej Macek, který ve svém úvodním slově vyjádřil přání, aby základní myšlenkou projektu chráněného bydlení byla skutečnost, že má smysl dělat něco pro druhé.

Dalšími řečníky byli ředitel brněnského střediska Diakonie ČCE Jan Soběslavský, senátor a náměstek hejtmana Jihomoravského kraje Stanislav Juránek, předseda správní rady Nadačního fondu Věry Třebické-Řivnáčové Jakub Trojan, ředitel Diakonie ČCE David Sourek a Daniel Ženatý ze synodní rady ČCE. Jejich proslovy střídaly písně společných pěveckých sborů z Nosislavi a Miroslavi. Na závěr poklepal na kámen senior brněnského seniorátu Jiří Gruber a pronesl přitom přání, aby z něj vyrostl dům, který bude lidi spojovat. Kdo chtěl, mohl se připojit ke společné modlitbě Páně. Oficiální program završila Evangelická dechová hudba skladbou Ktož jsů boží bojovníci. Poté byl prostor pro společná setkání, povídání a bohaté občerstvení.

Slavnost poklepání na základní kámen vnímáme jako určité přelomové zastavení po náročném procesu přípravy projektu a před zahájením samotné výstavby. Rozumíme jí jako poděkování, povzbuzení i nadechnutí k dalšímu konání. Byla pro nás také možností k seznámení veřejnosti s projektem, k oslovování nových podporovatelů, kteří nám pomohou se shromažďováním částky 3,3 mil. Kč, kterou musí uhradit Diakonie ČCE - středisko v Brně jako spoluúčast na projektu.

Chcete-li se připojit k dárcům, kteří na stavbu Chráněného bydlení Nosislav dosud přispěli, můžete tak učinit zasláním jakékoliv částky na sbírkový účet č. 30015-1344426309/0800.

Jsou kameny, které spojují,

jsou kameny, které rozdělují.

Jsou kameny, které tvoří dům a chrám,

jsou kameny, z kterých stojí plot a hradby.

Ale z tohoto kamene ať vyroste dům, který bude lidi spojovat.

Ať spojí v jedno zdravé i nemocné, mladé a staré,

věřící i nevěřící, chudé i bohaté, šťastné i nešťastné.

*Ať z tohoto kamene vyroste dům, který bude svému okolí svědectvím
o víře, lásce a naději, kterou v nás vzbudil Ježíš Kristus.*

Pane Ježíši Kriste, svěřujeme ti toto dílo lásky a služby, a prosíme, aby bylo postaveno brzy a ke Tvé slávě. Byl jsi to ty, Ježíši Kriste, kdo jsi nám ukázal krásu a ušlechtilost vzájemné lidské pomoci a solidarity. Prosíme tě, abychom na tomto místě mohli s tvou pomocí konat tvé dobré dílo.

Přimlouváme se za ty, kteří budou tento dům stavět, aby jim šla práce od ruky. Přimlouváme se za ty, kteří v něm budou bydlet, aby v něm našli

skutečný domov. Přimlouváme se za ty, kteří v něm budou pracovat, aby viděli, že jejich služba přináší dobré ovoce. Přimlouváme se za ty, kteří ho budou řídit, aby měli cit pro lidskou individualitu a odlišnost. Přimlouváme se za ty, kteří sem budou přicházet na návštěvy, aby tu našli radost a pokoj, které se na ně přenesou. Přimlouváme se za ty, kteří půjdou kolem tohoto domu, aby spatřili víru a naději, na níž je postaven, a šířili ji tam, kde je úzkost a samota. To, co nás, Pane, drží při životě, je víra, že jsi Bůh dobrý a věrný a nepouštíš dílo svých rukou.

staženo z webových stránek nosislavského sboru

ZAÚJALO NÁS

Nápis na zdi

Chodím do bazénu plavat a cvičit. Kolem bazénu je zábradlí - taková silná chromovaná trubka. Za ní je vykachličkovaný chodníček a stěny. Cvičím ve vodě podle vzoru cvičitelky a zrak mi padne na nápis na zdi - Neběhejte! Cvičím a mračím se. Proč musí být lidi tak nerudní a pořád něco zakazovat. Jasně, bezpečnost především, ale proč tak negativně, striktně, přísně?

A to je všude: zákaz zastavení, zákaz vstupu se zmrzlinou. Maminky na děti stále jen volají: „neběhej, nekřič, nedrob, nezlob“. Jak má mít člověk radost ze života?

Cvičím - zcela podle pokynů - a ten pohyb mě v bazénu strká z místa na místo. Při aquaerobicu prostě nejde cvičit na značkách. Zrak mi mimoděk padne znovu na nápis na zdi. A hledíme, teď je tam napsáno Chodte opatrně! Jsou tam vlastně nápisy dva, ale ten hezký prve zakrývala trubka zábradlí. Hned je na světě veseleji. Tento nápis už nezní tak chladně a tvrdě. Zní laskavě. Znamená totiž, že se o mě někdo stará, bojí se o mě, záleží mu na tom, abych se nerozplácla na kachličkách a nehupsla nečekaně do dvoumetrové hloubky. To je hezké, pomyslím si, oba nápisy říkají totéž a stačilo jen trochu podstoupit a podívat se na to z jiného úhlu.

Stále cvičím, ale hlavou mi běží myšlenky na to, jak nás křesťany asi vidí lidé zvenku. Jestli nám z toho krásného poselství Bible také nezůstalo jen to striktní, nepříjemné, přísné. Jestli nás svět také nezná jen podle toho Neběhej (za penězma, za ženskéjma), to nesmíš, tamto nesmíš, nepokradeš, nezabiješ. Jestli jsme někde nepoztráceli to pozvání k radosti, k důvěře, k jistotě, k lepšímu životu.

Pokud to tak je, pokud, milý čtenáři, opravdu potkávaš křesťana, který zná jen příkazy a zákazy, nevěš hlavu! Je to jen trubka, co zrovna zakrývá pravdu o lásce.

Katka Rybáriková

Jako na houpačce

Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, pro lidi, ať mu obětují oběť díků, ať s plesáním vypravují o jeho skutcích. Ti, kteří se vydávají na lodích na moře, kdo konají dílo na nesmírných vodách, spatřili Hospodinovy skutky, jeho divy na hlubině. Poručil a povstal bouřný víchř, jenž do výše zvedl vlnobití.... Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, pro lidi, ať ho vyvyšují v shromáždění lidu, v zasedání starších ať ho chválí!

Žalm 107,21-32

Je to jako na houpačce, chvíli dole, chvíli nahoře. Loď se kymácí v hrůze a naše schopnosti, um, věda jsou v té chvíli k ničemu. Propadáme bezmoci. Tak často jsme to zažili v soukromém životě, v rodině, ve společnosti, ve sboru. Někdy máme strach, když je klid, aby se zase ta bouře nepřihnala, jsme možná i tak trochu neklidní, odkud zase přiletí pohroma. Žalmista nám říká: "*Volali k Hospodinu a vyvedl je z tísně - utišil bouři, ztichlo vlnobití*", a tak jej začali chválit. Vvyšovali Hospodina ve svých shromážděních, v radě starších.

Začínám se stydět; chodím do shromáždění vyvyšovat Hospodina? Chválíme ho v radě starších? Tak tak se seběhneme v neděli v 9 hodin a pokud to stihneme dřív, ještě s někým prohodíme pár formalit, poslechneme si, co ten pan farář-farářka pro nás připravili, něco málo si zazpíváme a pak při čaji nebo jen tak mezi dveřmi si postěžujeme, jak na nic nejsou peníze a jak je málo ochotných členů přiložit ruku k dílu, a už se vidíme u nedělního oběda. A rada starších? Řešíme, jak zajistit chod sboru, vybrat salár, opravit budovy.... Upřímně - kolik vděčnosti a chvály zní?

Jak vlastně ty chvály mají vypadat? Často si kladu otázku: jaká chvála a oslava je Bohu milá? Kolik lidí, tolik názorů. Každému je milá jiná forma. Myslíme, že Bůh hledí k srdci, k upřímnosti, s jakou chvála zní. Kousek dál čteme v tomtéž žalmu 42 verš: Upřímné ten projev přízně rozveselí, darebáčkům zavře ústa. Kdo je moudrý, ať si vezme poučení, pochopí tu hloubku Boží milosti. Upřímný se raduje z mála, z každého nového dne, i když má spoustu starostí. A právě tuto vděčnost a upřímnost bychom měli přinášet do našich shromáždění. Máme se radovat v Pánu vždycky. Bible nám podává svědectví o lidech, kteří dokázali Boha chválit i za dny kdy byli na dně. Usilujme o víru, kdy budeme moci spolu s Jeremiášem říct: Vždyť Hospodin nezavrhne člověka na věky, ačkoliv dopouští trápení, projeví také své slitování. Tak obrovská a nezlomná je jeho láska! (Pláč 3,31-32) Nebojme se Boha chválit v srdci, v myslí za každou chvíli a prožitek, ale i veřejně ve shromáždění tak, jak to cítíme. Radujte se s radujícími a plačte s plačícími! Sinclair Lewis napsal: Rozdělte-li se s někým o svou radost, zdvojnásobí se, rozdělíte-li se o smutek, stane se polovičním. Jde to tak trochu proti logice. Rozdělím-li se s přítelem o svačinu, máme každý polovinu. To platí i o trápení, o smutku; máme-li se s kým o něj podělit, jsme-li na něj dva, stává se lehčím, snesitelnějším - polovičním. Ale co ta radost? Jako by nezapadala do našich fyzikálních zákonů

svou mocí růst a nakažlivostí jakoby přesahovala naše vnímání a zákonitosti; že by přerůstala v radost úplnou, v radost věčnou, nebo snad v radost z věčnosti?

Pane, naplňuj nás radostí a chvalami z daru, který jsi pro nás vybojoval na kříži, z daru věčnosti!

Pobožnost zazněla na vzdělávání laiků Brněnského seniorátu

STAROZAKONNÍ APOKRYFY

Sírachovec

Kniha Sírachovcova (Moudrost Jézuse syna Sírachova), latinsky Ecclesiasticus (Ekklesia = církev) ve Vulgatě, je dílem mudroslovným, podobně jako kanonická Přísloví a Kazatel.

Apokryfní (deuterokanonický) text byl původně napsán hebrejsky asi v Jeruzalémě začátkem 2. století př. Kr. Jako autor je uveden Jéšúa (hebrejsky) a Jézus (řecky), syn Eleazara. V předmluvě je napsáno, že spis přeložil do řečtiny po svém příchodu do Egypta pisatelův vnuk v 38. roce vlády Ptolemaia Euergeta (132 př. Kr.). V roce 1946 byly v Kumránu a pak v roce 1964 v pevnosti Masáda u Mrtvého moře nalezeny hebrejské zlomky. LXX má jako základ již zmíněný řecký text. Hieronymus (asi 347-420), který překládal Bibli do latiny v Betlémě, Ecclesiasticus sám nepřeložil, převzal starší překlad z Italy. Její jádro tvoří řada přísloví, rad a zaslíbení a v závěru jsou uváděny velké postavy minulosti, autorova modlitba a báseň o moudrosti. Nejčastější slovo je tam moudrost a Bůh je nazýván jako Nejvyšší. Spis se těšil mezi židy, hlavně v Egyptě, velké oblibě, ale v palestinském kánonu není. Také pro křesťany hodně znamenal a sloužil v rané církvi k výchově katechumenů.

V dalším je jen řada citátů, trochu seřazených, které nepotřebují ani dnes žádný komentář:

Moudrost: „Všechna moudrost je od Hospodina a je s ním navěky (1,1)... Bázeň před Hospodinem... přináší veselí a věncí jáсотem (1,11)...je korunou modrosti (1,18)... Od svého mládí se věnuj vzdělávání až do šedin, tak budeš nalézat moudrost (6,18)... Synu, přicházíš-li sloužit Hospodinu, připrav svou duši na pokušení... vždyť zlato se zkouší v ohni (2,1 a 5)...“

Rodiče: „Kdo ctí otce, dočká se odpuštění svých hříchů, a kdo si váží matky, jako by sbíral poklady (3,3.4)... Pamatuji, že jimi jsi byl zplozen (7,28)...Sirotkům buď otcem! (4,10)...“

Lidský jazyk: „Jednej tak, abys byl ve shromáždění oblíben! (4,7)... Nikdy nemlč, kde je třeba mluvit! (4,23)...Nebud' prostořeký ve svém hovoru! (4,29)...Jazyk může člověka přivést k pádu (5,13)... Nerozšiřuj lži o svém bratru! (7,12)...Nebud' upovídaný ve společnosti starších! (7,14)... Nikdy nesvěřuj druhému, co ti bylo důvěrně sděleno! (19,7)...Kdo nehřeší svým jazykem? ((19,16)...Co pravdivého se může zrodit ze lži? (34,4)... Lepší je život chudáka pod vlastní dřevěnou střechou...kde jsi hostem nesmíš otevřít ústa (29,22.24)“

Přátelství: „Někdo je tvým přítelem, když se mu to hodí.(6,13)... Neopouštěj starého přítele! (9,10)...Nevyměň přítele kvůli zisku! (7,18)...neodvracej se od plačících! (7,14)... Nepohrdej člověkem, že zestárí!... Nepohrdej člověkem pro jeho vzhled!... S hlupákem se nerad! (8,17)... Daří-li se člověku dobře, mají jeho nepřátelé zármutek (12,9)“

Ženy: „Nepoddávej se ženě celou svou duší. Pro ženskou krásu se mnozí pomátli (9,2.8) Víno a ženy připraví moudrého o rozum (19,2)...Raději budu bydlet se lvem a drakem než se zlou ženou (25,16)...Statečná žena působí svému muži radost. Pobuřující je podnapilá žena (26,2.8).“

Majetek: „Nespoléhej na svůj majetek...Nespoléhej na majetek nespravedlivě nabytý (5,1.8).. Kdo bere bližnímu obživu, zabíjí ho! (34,22)...Nespoléhej opovážlivě na odpuštění!“ (5,5). Nepouštěj se do sporů s mocným člověkem!... Nehádej se s bohatcem! (8,1.2)“

Různé: „...Měj hodně těch, kdo s tebou žijí v míru! ((6,6)...Dneska ještě král a zítra umrlec (10,10)...Hospodin převrátil trůny vládců (10,14)... Komu chyběla síla, chudoby měl nadbytek (11,12)... On (Hospodin) sám na počátku stvořil člověka a ponechal mu možnost vlastního rozhodnutí.(15,14)...(Boží oko všechno vidí) neskrývej se před jeho pohledem! (17,15)... Dřív než onemocníš, pečuj o své zdraví! (18,19)... Dělník opilec nikdy nezbohatne. (19,1)... Lepší je, prosí-li děti tebe, než abys musel vzhlížet k rukám svých synů. (33,22)...Zahálka učí mnohé špatnosti...Nikoho však nepřetěžuj (33,28.30)... Na nic jsou věštby, hadačství a sny.(34,5)...Nebud' nenasytň při žádném hodování! (37,29)...Nepodplácej Hospodina, vždyť on nic nepřijme! (35,11)...Nebude nikomu stranit na úkor chudáka (35,13)“... Věříme, že je tomu tak i dnes, i když jsme někdy na pochybách. „Nestyď se za poctivé váhy a závaží, vydané a přijaté si zapiš! (42,4.7)“... a mnohé další může k nám i dnes hovořit.

Jiří Novák

SLAVNÁ VÝROČÍ

Slovanská misie a česká reformace - 2. část

Biskup Metoděj po návratu z Říma přeložil většinu biblických knih do slovanského jazyka z řečtiny, tedy z původního jazyka, kterým ho napsali apoštolé. Pozdější překlady do středověké češtiny byly vesměs překlady z latinské Vulgáty, tedy překlad z druhé ruky. Právě reformace později položila důraz na to, aby evangelium bylo překládáno z původních jazyků. Další překladem Nového zákona z řečtiny bude po Metodějovi až překlad kralický, od jehož knižního vydání letos shodou okolností uplyne 400 let.

Cílem těchto intelektuálně náročných a pro kulturu toho kterého národa klíčových počinů bylo učinit Boží slovo srozumitelné a přístupné co nejširšímu okruhu čtenářů a posluchačů. Jazyk, do kterého byla přeložena Bible, získal tímto překladem oprávněnost k samostatné a svébytné existenci.

Metodějova slovanská Bible a později i kralický překlad dával našemu národu zdravé sebevědomí a ujištění, že nežije někde na okraji dění, ale může se postavit vedle největších a nejvyspělejších národů, protože dovede mluvit a naslouchat Bohu přímo a nezprostředkovaně.

Díky slovanské liturgii a překladu Písma mohl každý mluvit k Bohu svou vlastní řečí. To bylo v tehdejší Evropě něco výjimečného, protože v ostatních zemích to bylo umožněno jen elitě vzdělanců a kněží. Překlad liturgie a Bible do národního jazyka je možno svým významem a funkcí přirovnat k pozdějšímu husitskému důrazu na kalich. Kalich vybojovaný husity na

basilejském koncilu nebyl pouhý doplněk ke svátosti oltářní, ale symbol rovnoprávnosti. Zatímco v římské církvi přijímal z kalicha pouze kněz a někteří příslušníci panského stavu (například císař Maxmilián), v husitské církvi přijímali všichni včetně dětí. Slovanská liturgie podobně jako později husitský kalich dávala prostým lidem stejnou důstojnost a hodnotu, jakou si osobovali ti, kteří rozhodovali o jejich životech.

Další styčný bod vidím v tom, že cyrilometodějská misie a česká reformace mají v mnohém společný osud. Metoděj byl bavorskými biskupy uvězněn, a i když byl později na zásah papežův osvobozen, jeho dílo na Moravě končí s jeho smrtí a odchodem jeho žáků na východ. Morava si cyrilometodějského dědictví mnoho neužila a po několika desetiletích zcela převládla západní a latinská liturgie. Přesto nebyla cesta soluňských bratří na Moravu zbytečná. Cyrilometodějská misie vydala své největší a trvalé plody v jiných zemích a vytvořila tradici, která posloužila a dosud slouží mnoha jiným slovanským národům.

Česká reformace byla také na domácí půdě neúspěšná a z naší země prakticky vymazána. Husitské hnutí se postupně vyčerpalo, Jednota bratrská byla vyhnána a po dlouhých 160 let se u nás nesměl k Husovi a Komenskému nikdo hlásit. Reformačních památek je v naší zemi jen poskrovnu a většina věřících obyvatel se dnes hlásí k římské církvi.

Přesto však česká reformace vydala pozoruhodné plody, ale jinde a jiným. Luther, který zprvu považoval Husa za kacíře, prohlásil po prostudování jeho spisů, že je husita. Čeští bratři obnovili v 18. století v severním Německu svou církev a vyslali z Ochranova misionáře do celého světa. Komenský posloužil jiným národům jako pedagog, ačkoli v jeho vlastní zemi byla výchova dětí svěřena jezuitům.

Nakonec i to, že dosud nebyl nalezen Metodějův hrob, aby se mohl stát poutním místem, koresponduje s tím, že většině českých reformátorů nemůžeme položit květiny na hrob, ačkoli víme, že byli pohřbeni ve své vlasti. Pouze Konstantin je pohřben v dalekém Římě, podobně jako Komenský v holandském Naardenu. Hrob však nemá nejen Hus, arcibiskup Rokycana, bratr Řehoř, zakladatel Jednoty, ale ani Blahoslav nebo jeho ochránce Karel starší ze Žerotína. Nemá ho ani 23 českých pánů, kteří po Bílé Hoře položili život za svobodu vyznání. Nepřátelé jejich hroby rozmetali nebo jejich těla či hlavy nedovolili ani pohřbít. Ale ani Mojžíš nemá hrob, a to zcela záměrně, aby nebylo možné zaměnit úctu k člověku s úctou k jedinému Bohu.

Jen jeden cyrilometodějský kostelík v Kopčanech jako zázrakem unikl vandalskému ničení, podobně jako pár bratrských kostelíků, které byly buď rozbořeny nebo přestavěny, zbarokizovány, a po jejich reformační minulosti zbyly snad jen biblické nápisy pod omítkou.

Z většiny cyrilometodějských i bratrských kostelů zůstaly namnoze jen základy. Mikulčice a Ivančice skýtají podobný pohled na odkryté základy svatyní, kde kdysi znělo evangelium v plné kráse slovanského a později českého jazyka.

Mezi cyrilometodějskou misí a českou reformací je několik styčných a příbuzných bodů. Česká reformace navazuje na cyrilometodějské dědictví a hlásí se k němu stejným právem jako jiné křesťanské církve a tradice. Cyril s Metodějem jsou našimi otci ve víře. Přinesli k nám dobrou zprávu ze stejného města, do kterého byl napsán nejstarší text Nového zákona - epištola Tesalonickým. Přinesli k nám evangelium z míst a od lidí, kterým apoštol Pavel v polovině prvního století napsal:

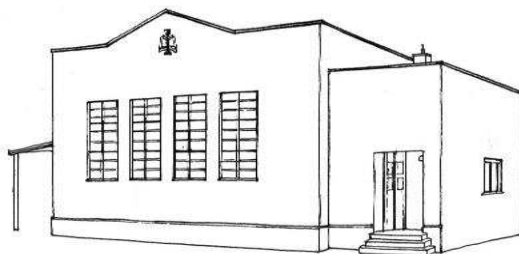
Od vás se slov Páně rozeznělo nejen po Makedonii a Achaji, ale o vaší víře v Boha se ví všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili. Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se od model obrátili k Bohu. abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých.

Obrázky: základy kostela Jednoty Bratrské v Ivančicích a baziliky v Mikulčicích

Jiří Gruber, psáno pro sborník Jižní Morava

Silůvky u Brna

O sboru v Silůvkách je článek v Setkávání 1/2007 od Lídy Markové a nemusím připomínat při svém smyslu pro pořádek, že jsem ho dlouho marně hledal, ale s pocitem vítězství jsem ho nakonec objevil. Takže můžeme mnohé vynechat, co bylo již napsáno.

Vždyť nám jde dnes hlavně o evangelickou modlitebnu v Silůvkách, kterou si sbor po velkém úsilí postavil. Základní kámen položil 20. května 1929 a posvětil ji 10. srpna 1930 synodní senior Josef Souček. O ceně se prameny různí, uvádí se 132, 150, 165 tisíc K. Stavba je typicky funkcionalistická se všemi znaky uvedeného slohu. Tvoří ji tři různě veliké kvádry a interiér působí až příliš stroze. Fara byla postavena vedle modlitebny v letech 1935-1938 za 60 tisíc korun. Opravy budov probíhaly v letech 1970, 1971, v 80 letech a v roce 2008.

Další zvláštností sboru je, že celý vzešel z přestupového hnutí v roce 1921, podobně jako celá ČČSH. Začátkem byla přednáška faráře Pokory z Nosislavi, kdy přestoupilo několik rodin včetně starosty obce. Společenství evangelíků se se postupně rozšiřovalo až na 400 členů. Nejprve se shromažďovali v soukromí, v sokolovně, a konečně ve své nové modlitebně.

Silůvky byly nejdříve kazatelskou stanicí Brna, od 1. září 1942 filiálním sborem, samostatnosti sbor dosáhl 1. května 1956.

Sbor byl obsazen kazatelem mnohem dříve, než se stal sborem farním. Připomeňme si aspoň kazatele, kterých se zde vystřídalo celkem dost. Prvním byl diakon a vikář Josef Procházka (1935-1947), pak vojenský farář Pavel Janeczek (1949-1950), vikář JUDr. Vladimír Míčan (1951-1956). Po jeho odchodu do důchodu nastoupil službu vikář Jiří Staněk (1962-1966), když zde ztratil souhlas, mohl pak po půl roce vypomáhat jako ordinovaný presbyter. Po něm ještě vypomáhal důchodce Oldřich Videman. 24 let (1969-1993) byl zdejší farářem Zdeněk Navrátil. V době neobsazení byl sbor administrován z 1. brněnského sboru, hlavně Olgou Tydlitátovou, a v případě potřeby tam vypomáhala řada kazatelů. Od roku 2007 je zde farářkou Martina Kadlecová. Sbor je malý, má 130 členů, bohoslužby navštěvuje kolem dvaceti účastníků. Vystřídala se tam také řada kurátorů. Současným kurátorem je Dušan Lacko, dlouholetý laický kazatel.

Sbor má kazatelskou stanici v Ivančicích, bývalém významném sídle Jednoty bratrské a biskupa Jana Blahoslava.

Jiří Novák

Arcirebel Jindřich Matyáš z Thurnu

Část 1.: Na jižní Moravě

Hlavní aktér pražské defenestrace z května roku 1618, která odstartovala třicetiletou válku. Pro Habsburky nejvýznamnější rebel z doby českého stavovského povstání. Šlechtic, dobrodruh, vojevůdce, diplomat, ale i zarytý luterán, to vše byl Jindřich Matyáš z Thurnu, muž, který ve své době zasáhl do vývoje českých zemí jako málokdo. Pojďme se nyní na jeho osudy podívat v jakési minisérii podrobněji, tím spíše, že část svého života prožil právě na jižní Moravě.

Pocházel ze staré rodiny della Torre ze severní Itálie. Thurnové sami odvozovali svůj původ z Francie. Jedna z větví rodu della Torre se usadila ve městě Gorici, dnes situovaném na italsko-slovenské hranici, které se roku 1500 dostalo pod vládu Habsburků. Rodina se poněmčila a začala se psát von Thurn a z této větve také pochází i česko-moravská odnož Thurnů. Předkové Jindřicha Matyáše zbohatli v habsburských službách. Jeho děd Vít z Thurnu získal pro linii svého rodu hraběcí titul. Jeho otec František byl vychován na dvoře krále a císaře Ferdinanda I. Habsburského (od r. 1526 i krále českého), jehož se stal posléze radou a komorníkem a za své věrné služby byl celoživotně odměňován. Měl dvě manželky, přičemž druhá pocházela z česko-německého rodu Šliků. Patrně právě pod jejím vlivem se z katolíka stal luteránem a roku 1568 se odstěhoval na svá nově zakoupená panství na dnešním Havlíčkovobrodsku. Kromě nábožensky tolerantního prostředí charakterizovala celou rodinu jistá „kosmopolitnost“ a z toho pramenící používání několika jazyků. Od císaře Maxmiliána II. získal František roku 1572 svolení užívat titul hrabat z Valsassina, jehož užívali již jeho předkové. Od té doby má thurnovský erb i znak Valsassina, tj. červeného lva ve zlatém poli.

Hrabě František rozmnožoval svůj majetek i na Moravě. Roku 1574 koupil za 150 000 moravských zlatých panství Vlasatice (jihozápadně od Pohořelic) a Prštice jihozápadně od Brna (viz obrázek). Tvořilo ho 19 vsí, z toho 12 českých, 6 německých a jedna ves byla smíšená. Vlasatice byly německé, Prštice české. Dodejme, že v době vlastnictví obou panství Thurny na nich došlo k výrazné stavební aktivitě, která je patrná dodnes. Tvrze na obou panstvích byly totiž z jejich popudu přestavěny na renesanční zámky.

Na Vlasaticích žil František s manželkou a dětmi až do své smrti roku 1586. Tehdy měl jejich nejmladší syn Jindřich Matyáš již 19 let. Narodil se 14. prosince 1567 v tyrolském Innsbrucku. S rodiči přišel rok nato na českou Lipnici, kde vyrůstal až do roku 1574. Poté se s rodiči přestěhoval do moravských Vlasatic.

Jeho matka Barbora Šliková mu ale zemřela již v jeho 14 letech. Po její smrti trávil Jindřich čas u svých příbuzných ve slovinském Kraňsku a rakouských Korutanech. Část rodiny byla prohabsburská. Jeden z jeho strýců, Achác, byl ovšem luterán a proti Habsburkům horlivě hájil stavovské i náboženské svobody. Pobyt u příbuzných mu rozšířil obzory a pevně jej přitáhl k luterské víře.

Ač Jindřichův otec svým dětem odkázal nemalé panství, k tomu dostaly i četné dluhy, které zřejmě byly také příčinou, proč se mladému Thurnovi nedostalo obvyklé možnosti vzdělání na některé z proslulých protestantských akademií či univerzit v západní Evropě. Z našeho úhlu pohledu je pozoruhodné, že v letech 1575-1578, v době jeho pobývání na Vlasaticích, navštěvoval se svými dvěma bratry českou bratrskou školu v Ivančicích, kde se zřejmě mohl potkat i s Karlem starším ze Žerotína a Karlem z Lichtenštejna, s muži, s nimiž se osudově neshodl právě roku 1618. I když Jindřich Matyáš rozuměl česky (např. moravští direktoři mu psali vždy česky), klíčovým jazykem pro něho byla němčina, jíž se mluvilo v široké rodině. Žádný Thurnův česky psaný dopis se alespoň nenašel. Při svém následném pohnutém a neklidném životě mohl také uplatnit (částečné) znalosti latiny, italštiny, španělštiny, maďarštiny a chorvatštiny.

Dobrodruhem se ukázal být již v 18 letech, kdy podnikl v diplomatických službách náročnou cestu přes Balkán do Cařihradu a při té příležitosti navštívil Svatou zemi a Egypt. V roce 1587, již po smrti otce, byl opět zpět na Moravě a usadil se na Cvrčovicích u Pohořelic, které mu s okolními pěti vesnicemi připadly dědictvím po otci. Zde se zřejmě mimo jiné zdokonaloval v češtině, neboť z pramenů víme, že u sebe měl českého „pacholka“, který s ním mluvil česky. Z dochovaných účtů ovšem víme, že nakupoval i latinské knihy. Dodejme, že Cvrčovice, Odrovce a Malešovice byly vsi německé, Smolín a Přísnotice české, Ourčice byla ves napůl česká a napůl německá a chorvatská.

Mladý Thurn byl do roku 1590 stále ještě ochromen dluhy po otci a odprodal proto všechny svůj majetek kromě malešovského mlýna a vsi Malešovice. Ve stejném roce, nebo o rok později, se také oženil s Magdalénou z Rudolfsecku, jejíž otec vlastnil statky v Dolních Rakousích. Poté prodal i svůj jediný majetek, malešovský mlýn, svému bratru Martinovi, a odstěhoval se do Rakous, kde se stal příslušníkem rakouské šlechtické obce. Tím se uzavřela první z česko-moravských kapitol jeho života.

Dušan Coufal

Použitá literatura: František HRUBÝ, Hrabata z Thurnu a Valsassina, Český časopis historický 28, 1922, s. 74-108, 305-334; Miloš POJAR, Jindřich Matyáš Thurn. Muž činu, Praha 1998; Pavel BALCÁREK, Ve víru třicetileté války. Politikové, kondotiři, rebelové a mučedníci v Zemích české koruny, Praha 2011, s. 189-231.

Příběh plný dobrodružství

Přečetla jsem Pražskou zimu od Madeleine Albrightové a mohu ji doporučit mladým i starým čtenářům. Podtitul zní: Osobní příběh o paměti, Československu a válce (1937-1948). Kniha byla původně napsaná anglicky a určena Američanům. Do češtiny ji přeložil Tomáš Vrba. Ještě je třeba zmínit Billa Woodwarda, který na knize spolupracoval. Je to americký novinář a dlouholetý spolupracovník Madeleine Albrightové. Autorčina předmluva k českému vydání je datována v srpnu 2012. Knihu v loňském roce vydalo nakladatelství Argo ve spolupráci s Knihovnou Václava Havla.

Madeleine Albrightová byla loni v říjnu na konferenci Forum 2000 a při té příležitosti už představila Pražskou zimu. 24. října 2012 ji podepisovala také v Brně na autogramiádě v knihkupectví Barvič a Novotný. Byla jsem tam taky a vystála si frontu. Chtěla jsem Madeleine Albrightovou vidět. Byla oblečená v černém, ozdobená nezbytnou broží. Bylo to neuvěřitelné, kolik Brňanů si přišlo pro podpis. Někteří museli čekat i přes dvě hodiny.

Je to těžko pochopitelné, že Madeleine Albrightová zjistila až ve svých padesáti devíti letech, že někteří její příbuzní zahynuli během holocaustu. Pražskou zimu proto věnuje „těm, kteří nepřežili, ale učili nás, jak žít - a proč.“

V knize popisuje autorka první roky svého života v Československu a v Anglii, líčí právě těch bouřlivých dvanáct let. Narodila se v Praze v rodině českého diplomata Josefa Korbela. Dvakrát musela s rodiči opustit vlast, před nacistickou okupací do Londýna a před komunistickou totalitou nadobro do Spojených států. Tam vystudovala a zahájila oslnivou akademickou a diplomatickou dráhu, jež vyvrcholila postem americké ministryně zahraničí ve vládě prezidenta Billa Clintona. V předmluvě k českému vydání se svěřuje: „Jedním z důvodů, proč jsem cítila potřebu Pražskou zimu napsat, bylo sdělit, jakou hodnotu přikládám všem stránkám svého původu, a zároveň vyjádřit vděčnost mnoha Čechům, díky nimž se - kdykoli přijedu na návštěvu - cítím, jako bych nikdy neodjela.“

V Pražské zimě mísí Madeleine Albrightová rodinné vzpomínky a písemné dokumenty, k nimž měla jako ministryně zahraničí jedinečný přístup, vyrovnává se se svým židovským původem a rozebírá komplikovanou českou historii a dokládá ji záznamy svědků. Podíváme se s ní nejen do bombardovaného Londýna za války, ale také do Bělehradu, kde byl její otec diplomatem. Autorka posuzuje celou situaci také z morálních hledisek, s nimiž se musela generace jejích rodičů při svých rozhodnutích vyrovnávat. Kniha přináší mnoho informací z válečných dějin Československa a poválečného tvrdého nástupu komunistů.

Starší čtenáři si mnohé v Pražské zimě osvěží a pro mladé čtenáře kniha přináší základní lekci z československých dějin. Nesmíme zapomínat, že kniha byla napsána hlavně pro Američany. Byla tam také velmi přátelsky přijata. Třeba New York Review of Books napsal: „Madeleine Albrightová je zábavná, okouzující vypravěčka. Dokáže mluvit přímo a k věci, složité zákruty moderní historie a vysoké diplomacie přibližuje srozumitelným jazykem, aniž by přitom rezignovala na intelektuální náročnost...“ a The Washington Post ji uvedl takto: „Pražská zima je zasvěceným a vysoce informativním pojednáním o několika stěžejních událostech nedávné české historie; je vidět, že Albrightová, v současnosti působící jako profesorka mezinárodních vztahů na Georgetown University, svému oboru skutečně do hloubky rozumí.... Knihu nelze než upřímně doporučit.“

S oběma uvedenými poznámkami nelze než souhlasit. České vydání Pražské zimy je patrně rozebráno, ale nakladatelství Argo připravuje dotisk nebo druhé vydání, které má vyjít letos uprostřed června. Čtenáři se tedy mohou těšit.

Eva Šimková

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Brněnský hospic

Informace o poskytované péči nám na sborovém večeru, který se uskutečnil 19. dubna 2013, přišly sdělit vedoucí lékařka Regina Slámová a sociální pracovnice Petra Stávková. I když většina z nás o zařízení tohoto typu už něco ví, dozvěděli jsme se od povolaných osob řadu konkrétních a praxí ověřených zkušeností. Na webových stránkách je možné se dočíst, že: *Myšlenka hospice vychází z úcty k člověku jako jedinečné a neopakovatelné bytosti a z jeho potřeb biologických, psychologických, sociálních a duchovních. Hospic nemocnému garantuje, že nebude trpět nesnesitelnou bolestí, v posledních chvílích nezůstane sám, bude respektována jeho lidská důstojnost.* (www.hospicbrno.cz)

Hospic sv. Alžběty, umístěný v budově konventu řádu Sester Alžbětinek v Brně, poskytuje čtyři druhy služeb: 1. lůžkový pobyt (lůžkovou paliativní zdravotní péči), 2. domácí hospicovou péči - domácí Hospic Tabita (pacient je v péči rodiny a zároveň v odborné zdravotní péči týmu domácího hospice - do domácnosti přichází zdravotní sestra, sociální pracovník i lékař), 3. zapůjčení pomůcek k usnadnění péče doma (polohovací postele, invalidní vozíky, toaletní křesla, i například koncentrátor kyslíku pro nemocné s dechovou tísní) 4. terénní ošetrovatelskou službu, v rámci které pečovatelé pomáhají v péči o nemocné, aby si mohli odpočinout pečující.

Jak taková komplexní péče o člověka v hospici probíhá? To jsme si mohli alespoň trochu představit z promítaných fotografií a doprovodného slova obou přednášejících. Základem je pozorné vyslechnutí a odborné vyšetření lékařem a hospicovou sestrou, rozhovor s nemocným o možnostech ovlivnění nemoci i jeho potíží, rozhovor s rodinou, pokud si ho nemocný přeje. Důležité je stanovení plánu a cílů léčby a péče. Přístup k nemocnému se řídí mottem: Neboj

se, jsme tady s tebou a chceme ti pomoci prožít život důstojně až do jeho konce. V první řadě jde o to, aby nemocný netrpěl bolestí a jinými silnými potížemi, poté také o to, aby prožívaný čas mohl nemocný zakoušet jako naplněný a smysluplný. Na promítaných obrázcích jsme viděli, jak nemocní hrají na hudební nástroje, slaví s rodinnými příslušníky narozeniny, mohou v postelích vyjet do zahrady a tam pod pergolou naslouchat četbě nebo, sedíce v kroužku na invalidních vozíčkách, zpívat za doprovodu dobrovolníka, hrajícího na kytaru. Někdy to není jednoduché mít chuť žít, překonat strach ze smrti, nacházet smysl života i v nemoci. Hospic reaguje i na touhu být sám nebo mít možnost hovořit individuálně o konci pozemského života. Je možné se o těchto otázkách sdílet s psychologem, možné je setkání s duchovním či s pastorační asistentkou. Často i lidé, kteří o sobě říkají, že jsou nevěřící, najdou sílu jít dál až po zodpovězení různých duchovních otázek. Lidé v závěru života tak mohou získat i sílu udělat něco, co dříve nepovažovali za důležité či k čemu se dlouho odhodlávali. Také jsme se dozvěděli, že je dobré, když si blízcí lidé mohou říci před smrtí na rozloučenou pět vět. Jsou to: Odpusť mi. Odpouštím ti. Mám tě rád. Děkuji. Sbohem.

Co se týče návštěv, ty nejsou omezovány, naopak vítány. Není problém, aby do hospice přišly i malé děti či domácí zvířecí mazlíčci. Blízký nemocného může v hospici i přespávat na přistýlce přímo s nemocným v pokoji. Je to možné také proto, že v hospici je většina pokojů jednolůžkových. Nemocní mají možnost také sdílet čas s dobrovolníky, kteří do hospice pravidelně dochází. Tak může člověk i v hospici navázat nové vztahy, někdy i přátelství. Hospic pomoc dobrovolníků vítá. Dobrovolníci jsou proškolení a pak jsou podle jejich zájmu i osobních možností zařazeni do prací „v zázemí“ nebo v přímém kontaktu s nemocnými. Zájemci o tuto činnost se mohou hlásit na telefonním čísle 543 421 493. O pozitivních osobních zkušenostech s hospicem jak z pohledu využití domácí hospicové péče pro svého blízkého v minulosti, tak z pohledu současné

dobrovolné hospicové spolupracovnice pohovořila sestra Dana Zikmundová ze sboru v Brně - Husovicích.

A jak se nás to vše týká? My starší už víme, jak odpovědět, ale i mladší lidé udělají posun ve svém osobnostním růstu, když jsou konfrontováni s konečností života. Nehledě k tomu, že vážné nemoci se nevyhýbají ani těm mladým.

V následné diskusi provedl někdo z účastníků večera srovnání obvyklé péče o vážně nemocné na konci života v nemocnici a v hospici. Společně jsme došli k závěru, že je to otázka kvality osobností, počtu personálu, který připadá na jednoho nemocného v rámci pečujícího týmu, a také motivace a erudice personálu. V případě hospice sehrává významnou roli i skutečnost, že většinu personálu tvoří věřící lidé, kteří vidí ve své práci poslání a jsou ochotni pracovat i za méně peněz než personál státních nemocnic. Aby hospic mohl poskytovat výše zmíněnou komplexní péči, potřebuje více financí, než poskytují zdravotní pojišťovny. K možnosti jeho existence je zapotřebí stále hledat sponzory z řad individuálních dárců, institucí či nadací, pořádat benefiční akce a hledat dobrovolné spolupracovníky. Část peněz též vzejde z výtěžku dobročinného bazaru na Cihlářské 1 v Brně. Lidé tam denně v době 9-18 hodin mohou přinášet a darovat předměty, které již doma neujijí a které jsou pak prodávány ve prospěch hospice.

Jakkoliv řada lidí nerada myslí na konec života, zaujalo nás vlídné a přitom věcné vyprávění obou pracovnic natolik, že jsme při něm i při následné debatě vydrželi téměř tři hodiny! S úctou hledíme na jejich práci a vyprošujeme jim Boží požehnání (a někteří z nás možná i najdeme chuť či odvahu přispět také nějak k tomuto dobrému dílu).

Jana Slámová

BUDE

Červnové hudební nešpory v Červeném kostele

Konají se v neděli 2. června v 19:30. Čeká nás barokní hudba pro varhany a trubku skladatelů J. S. Bacha, G. F. Händela, Dietricha Buxtehudeho a Henry Purcella. Interprety budou Přemysl Kšica a Miroslav Smrčka. Z kazatelny promluví bratr farář Štěpán Hájek. Výtěžek dobrovolného vstupného bude věnován středisku Diakonie ČCE v Myslibořicích.

40. výročí podpisu Leuenberské konkordie v Brně I

Leuenberská konkordie je dokument, který byl podepsán 16. března 1973 v Leuenbergu u Basileje a který konstatuje, že podepsané církve dospěly k zásadní shodě (konkordii) v základních věcech reformačních církví. Tím vzniklo Společenství evangelických církví v Evropě - Leuenberské společenství. Znamená to prakticky, že tyto církve mohou společně slavit večeři Páně, uznávají si navzájem křest a mohou se navzájem zastupovat. Více informací o tomto společenství je možno najít na www.leuenberg.cz. Členské církve tohoto společenství v ČR, které od r. 2000 tvoří Leuenberský synod, si výročí

podpisu tohoto významného dokumentu chtějí připomenout při bohoslužbě s večerí Páně, která se bude konat v neděli 16. června 2013 v 10 hodin v Červeném kostele na Komenského náměstí v Brně. Kázáním při bohoslužbě poslouží biskup Evangelické církve a.v. v Rakousku a generální tajemník Společenství evangelických církví v Evropě Dr. Michael Bünker. Na bohoslužbě se budou aktivně podílet představitelé členských církví tohoto společenství a očekáváme i řadu dalších hostů z těchto církví.

Pověření do kantorské služby

Srdečně zveme na slavnostní bohoslužby, při nichž proběhne vyřazení prvních absolventů Semináře církevní hudby Evangelické akademie (SCHEA), kteří obdrží od synodní rady pověření do kantorské služby. Bohoslužby se budou konat dne 16.6.2013 v 15 hod. v Červeném kostele sboru ČCE Brno I (Komenského nám.). Kázat bude Joel Ruml, synodní senior ČCE. Liturgii povede farář Jiří Gruber, předseda synodu, a Ladislav Moravetz, celocírkevní kantor ČCE a vedoucí SCHEA. Hudební doprovod: absolventi SCHEA.

Kavárnička v červnu a o prázdninách

- 5. 6. S cílem a úkoly Diakonie v Brně na Hrnčířské nás seznámí sestra vedoucí Mgr. Jana Gomolová
- 12. 6. Pokračování o Valašsku uslyšíme od sestry Jany Čáskové
- 19. 6. Áriemi z opery Rusalka od Antonína Dvořáka na CD nás potěší sestra Zuzana Květinová
- 26. 6. Poslechneme si vyprávění bratra faráře Jana Pokorného
Budeme se scházet také v červenci a v srpnu, kdy program bude volný.

Klub otevřených dveří

- 6.6. host Katka Rybáriková, téma O cestách ...že by životních?
- 13.6. závěrečný výlet

DÍKY A PROSBY

Pane a Bože, jedeme si ve svých starých kolejích, máme svoje zvyky, svoje postupy, jak jednat, i svoje způsoby, jak se vyrovnávat s tím, co je v životě a ve světě tíživé: s tvrdostí, s nespravedlností, s bolestí, se špínou, s podvody a křivdami. Prosíme tě, přicházej jako Duch svatý do našich srdcí, myslí i rukou a uč nás nakládat nově se sebou i s druhými. Unaveným dopřej nový elán, slouhům svobodu, z kozlů učíš schopné zahradníky ve svém vinohradu a smutným vrať naději, jakou jen u tebe můžeme najít.

Pane, Duchu svatý, prosíme, provázej nás a uváděj do pravdy tvého Slova, abychom slyšeli víc než lidskou řeč. Abychom slyšeli Slovo, které staví na nohy, když prožíváme trápení, zármutek nebo těžkosti, abychom slyšeli Slovo, které

posouvá dál, abychom slyšeli Slovo, které navrací zpátky, když zabloudíme do slepé uličky. Pane, dej, abychom naplno vychutnali, že ty pro nás máš něco, na co lze spolehnout v životě i ve smrti. O to spolu prosíme: Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se, Pane, smiluj se! Amen.

Modlitba zazněla o svatodušní neděli 19.5. v Blahoslavově domě.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1. 6. Judita Hložková	88 let
3. 6. Jarmila Ehlová	88 let
3. 6. Roman Polášek	40 let
4. 6. Olga Luřchová	79 let
5. 6. Benjamin Makovský	40 let
5. 6. Lýdia Smolařová	77 let
6. 6. Milan Měšťan	84 let
8. 6. Věra Bednářová	74 let
8. 6. Dobromila Fuxová	70 let
11. 6. Petr Fiala	30 let
11. 6. Alena Frčková	72 let
16. 6. Šárka Večeřová	30 let
17. 6. Jana Čásková	73 let
17. 6. Ladislav Lorenc	74 let
17. 6. Ludmila Udatná	86 let
17. 6. Martina Vaňková	40 let
21. 6. Anna Štembroková	30 let
22. 6. Miluše Kleinová	86 let
23. 6. Ludmila Marková	75 let
24. 6. Jaroslava Petřů	71 let
25. 6. Věra Rybáková	88 let
27. 6. Ladislav Zukal	82 let
29. 6. Vít Ryšavý	20 let
29. 6. Věra Vaněčková	72 let
30. 6. Alena Kopřivová	60 let
30. 6. Helena Málková	60 let

Pokřtěni byli:

- 5. 5. Jiří Podhradský, nar. 1986
- Ladislava Patrmanová, nar. 1979
- Dana Bářová, nar. 1974
- Lucie Pavlíková, nar. 1971
- Kristýna Fousková, nar. 1993
- Martin Kučera, nar. 2012
- Ella Marie Kurhajcová, nar. 2011
- 12. 5. Johanna Werner, nar. 2012

Brno II

2. 6. Vojtěch Kompiš	87 let
3. 6. Petr Pikna	81 let
3. 6. Barbora Kselíková	30 let
4. 6. Arnošt Bohatý	86 let
4. 6. Věra Pejtová	84 let
7. 6. Boris Krajs	50 let
8. 6. Jindřiška Procházková	90 let
10. 6. Růžena Rausová	83 let
10. 6. Jitka Hochmanová	75 let
11. 6. Ladislav Hájek	81 let
13. 6. Ctirad Novák	82 let
13. 6. Věra Jandová	79 let
14. 6. Libor Vaněk	60 let
19. 6. Valerie Šinklářová	70 let
20. 6. Miloslava Píknová	71 let
23. 6. Jarmila Košková	70 let
25. 6. Jarmila Sotolářová	76 let

Pokřtěna byla

- 19. 5. Barbora Krejčová,
nar. 1985

Oddáni byli

- 31. 5. Hana Macháčková
a Martin Janás
- 1. 6. Miroslava Jelínková
a Jiří Vojáček

Rozloučili jsme se

- 26. 4. Jarmila Květonová,
nar. 1922

19. 5. William David Ewles, nar. 2013

Rozloučili jsme se:

10. 5. Věra Novotná, nar. 1922

25. 5. Karel Čápek, nar. 1932

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Staršovstvo nejprve hodnotilo uplynulé období sborového života. Radost jsme měli zejména ze křtů dospělých, vydařilo se také setkání třicátníků s tématem cyrilometodějské misie a kavárnička, kde promluvili manželé Baldinských o své misijní práci. Malá účast byla na úklidové brigádě v Červeném kostele. Velká část schůze byla věnována rozhovoru o hledání nového druhého faráře, který by měl nastoupit od září 2015. Dále jsme hovořili o havarijní situaci kanalizace ve středisku Blažkov, kterou je třeba urychleně řešit. Staršovstvo schválilo uzavření smlouvy a zahájení opravy varhan v Červeném kostele (červenec - září). Bylo odsouhlaseno vydání dřevěné turistické známky s obrázkem Červeného kostela, která bude prodávána na Muzejní noci a Noci kostelů. Dále jsme hovořili o potřebě pořídit novou linku do sborové kuchyně.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo schválilo zápis z minulé schůze. Vyslechlo zprávu obou farářů, mimo jiné o probíhajících jednáních, která se týkají příležitostného pronajímání sborových prostor (pro pořádání koncertů, seminářů, poradenskou činnost), a dále o přípravě sborových setkání, která proběhnou v příštím období, tj. Noc kostelů (24.5.), „Tajný výlet“ (1.6.), víkendový pobyt na Blažkově (14.-16.6.), seniorátní porada Jeronýmovy jednoty (16.6.) nebo služby Boží k závěru školního roku (23.6.). Zazněly ostatní pravidelné zprávy. Staršovstvo stále hledá zástupce sboru pro práci v kuratoriu střediska Blažkov.

Martin Horák

Brno-Židenice

Na květnové schůzi staršovstva byl vedle obvyklé přípravy programu ve sboru (především na Noc kostelů a na sborovou neděli) věnován prostor zejména provozním záležitostem. Při nedávné jarní sborové brigádě se podařilo z větší části vyklidit půdu nad modlitebnou, takže zateplení stropu modlitebny, které máme už dlouho v plánu, konečně nic nebrání. Rovněž jsme byli seznámeni s prvními dvěma cenovými nabídkami na opravu oken kostela (na třetí nabídku ještě čekáme). — Staršovstvo odsouhlasilo nákup nové zahradní sekačky pro farní zahradu. — Při sborové neděli 23. 6. bude v našem sboru probíhat mimo jiné benefiční prodej vína na podporu výstavby chráněného bydlení v Nošislavi.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.6.

Úterý:

13:00 Diakonie Hrnčířská
4.6. a 18.6.

15:00 DD Věstonická

17:00 dětský klub

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 6.6. a 13.6.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.6.

18.30 konfirmační pro
dospělé 24.6.

Úterý:

13:00 Diakonie 11.a 25.6.

19.30 setkání střední
generace

Středa:

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí

17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka

1.,15. a 29.6.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v Blahoslavově domě

18:00 příprava nedělní
školy 2.6.

Brno - Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 13.6.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 9.6.

Brno - Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti

17:30 předkonfirmační
setkávání

19:00 DŽES – Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

17:00 biblická hodina
pro děti v Blansku

19:00 biblická hodina
v Blansku

19:30 staršovstvo 12.6.

19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 19.6.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže

19:00 biblická hodina

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a
čaje v modlitebně

18:30 pěvecký sbor
Chrapot

23.6. sborová neděle:
Petr Sláma- povídání Jak
číst Bibli

Brno I**Brno II****Brno - Husovice****Brno - Židenice****2.6. 1. neděle po Trojici**

BK Olga Tydlitátová
ČK Olga Tydlitátová
Rch Olga Tydlitátová
ČK 19:30 nešpory
Štěpán Hájek

BD Saša Hauserová
Kuř Martin Horák
Tiš 13:45 Martin Horák

Hu Štěpán Hájek
rodinné
ČK 19:30 nešpory
Štěpán Hájek

Žd Marta Židková
Bl Marta Židková

9.6. 2. neděle po Trojici

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber

BD Martin Horák
Tiš 10:30 Saša Hauserová

Hu Filip Ženatý

Žd Pavel Kašpar
Bl Pavel Kašpar

16.6. 3. neděle po Trojici

ČK Michael Bünker, VP
Rch Jiří Šimsa
ČK 15:00 Joel Ruml
církevní kantoři

BD Saša Hauserová
Tiš 10:30 Saša Hauserová

Hu Štěpán Hájek
Ma Štěpán Hájek

Žd Pavel Kašpar
Křestní neděle
Bl Pavel Kašpar

23.6. 4. neděle po Trojici

BK Olga Tydlitátová
ČK Olga Tydlitátová

BD Martin Horák
Tiš 10:30 Saša Hauserová

Hu Filip Ženatý

Žd Marta Židková
Sborová neděle
Bl Jan Asszonyi

30.6. 5. neděle po Trojici

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber

BD Saša Hauserová
Tiš 13:45 Martin Horák

Hu Jiří Šimsa

Žd Pavel Kašpar
Bl Pavel Kašpar

7.7. 6. neděle po Trojici

ČK 9:00 Olga Tydlitátová
Rch Olga Tydlitátová

BD Martin Horák
Kuř Saša Hauserová
Tiš 13:45 Saša Hauserová

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15
Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Kuř: Kuřim v 10:00
Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00